

NAGYSZERŰ JÁTÉKOSOK – CSODÁLATOS EMBEREK

Fekete Sándor 1957 óta él a Hunyadvárosban. Egész életét végigkísérte a labdarúgás – középhátvédként, csapatkapitányként, később ifjúsági és felnőtt csapatok edzőjeként. Hosszú időn keresztül volt a KTE vezetőségének tagja. Sokirányú tapasztalata alapján hiteles krónikása Kecskemét és környéke futballvilágának az ötvenes évektől napjainkig.

- Honnan indult a futball szeretete? - kérdeztük Fekete Sándort.

- Izsáki születésű vagyok, ott kezdtem kisgyerekként a labdarúgást, s Kecskeméten a Katona József Gimnáziumba járva bekerültem az iskolaválogatottba. Elekes Mihály volt az osztályfőnököm, aki akkor a Petőfi SE-ben futballozott, ő hozta létre a gimnázium labdarúgó csapatát. 1954-ben részt vettünk Baján a dél-magyarországi diákolimpián is, ahol azonnal ezüstérmesek lettünk, de kis szerencsével akár első is lehettünk volna. Ellenfelünk a Pécsi Gépipari Technikum volt, és pénzfeldobással dőlt el az elsőség, mert a játékidő végén az eredmény 0-0 volt Ennek az iskolaválogatottnak volt a tagja például Szarka Balázs is, az UNIVER cégcsoport vezérigazgatója. A csapat zöme a Kecskeméti Dózsa ifjúsági csapatából került ki.

1957-ben, érettségi után megkerestek a KTE klubtól, hogy lenne-e kedvem náluk játszani. Ezt követően – leszámítva a katonaidőt – 1969-ig játszottam a KTE-nél. Utána szülővárosomba hívtak Megyei I. osztályú csapathoz edzőnek. 1973-ban a KTE-nél lettem ifjúsági edző. Közben Izsákra is visszahívtak, utoljára 1994-ben edzősködtem itt. Ettől kezdve már csak kedvtelésből futballoztam, bár a KTE vezetőségi tagságom egészen 1997-ig tartott.

- Mennyire volt jó csapata a KTE-nek a régi időkben?

- 1954-ben a 12. helyen végzett az NB II-es labdarúgó bajnokságban, de az Aranycsapat nyugat-németektől elszenvedett 3-2-es döntőbeli veresége miatt átszervezték a magyar labdarúgást. A kiírás szerint csak az első tíz maradhatott bent, így a KTE labdarúgó csapata a 12. helyen végezve kiesett az NB II-ből. Varga Bélát, Dr. Fenyvesi Mátét, Jagodicsot NB I-es csapatok igazolták le, Laci 2-vel együtt. A KTE 1958-ban NB III-ban bajnokságot nyert, ahol én is csapattag voltam, de a magyar labdarúgó válogatott Svédországban a világbajnokságon nem jól szerepelt – most sem volt feljutás magasabb osztályba. A KTE továbbra is az NB III-ban játszott egészen 1967-ig. 1967-től 69-ig ismét NB II-es lett, majd 1969-ben egy rossz szereplés miatt kiesett a csapat az NB II-ből, és 12 játékos (pl. Dr. Suhajda Imre, Dr. Szappanos Albert, Bartha Imre stb.), köztük jómagam is, abbahagytuk az aktív labdarúgást.

- Tudna említeni hunyadvárosi csapattársakat?

- Jelenleg is itt él Porhanda Balázs, Balatoni Miklós, Kéri Árpád, Kasza Aladár, Bartha Ferenc. Nyaranként a Konzervgyár salakpályáján lánbteniszezünk, télen pedig a Czollner téri általános iskola tornatermében focizgatunk. Akik már nem élnek: Winter József, Bartha Imre, dr, Gyífkó Árpád. Hunyadvárosi volt a Dózsa kapusa is, akit csak úgy hívtunk, hogy „Apó”. Ha ma ilyen kapusok lennének... ! Nagyszerű játékos és csodálatos ember volt mindegyik.

- Mi volt a civil foglalkozása?

- Gépipari technikumot végeztem, s 1957-ben kerültem a Kecskeméti Konzervgyárba energetikusként. A katonaidőt kivéve egészen az 1994-es nyugdíjazásomig itt dolgoztam, 1972-től 1982-ig az Energetikai Osztály vezetője voltam. Kispályás labdarúgóként sok konzervgyári munkatársammal játszottunk együtt az „Öregfiúk” csapatában. A sportág szeretetéből csináltuk, amit csináltunk, egészen jó eredményekkel. Jártunk Szerbiában,

Erdélyben, Ukrajnában, Szlovákiában, Németországban, Ausztriában, és szinte sehol nem kaptunk ki.

- Hogyan értékeli a magyar labdarúgást?

- A hazai válogatott világbajnokságon utoljára 1986-ban vett részt Mexikóban, Mezey György vezetése alatt. Bár a csapatban benne volt legalább a negyedik hely, nem volt szerencsénk, és az oroszoktól 6:1-re kikaptunk. Ez az eredmény a mai napig meghatározza a magyar labdarúgás minőségét.

Mivel a jelenlegi politikai elitnek személyesen is köze van a sporthoz, bízom benne, hogy ez jó irányba fog hatni. *(Fekete úrral 2010. július 6-án de. 11 órától beszélgettünk. Ezzel pontosan egy időben választották meg Dr. Csányi Sándort a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökévé - a szerk.)*

- Mit gondol a mai fiatalokról?

- A gyerekek hozzáállásával még semmi baj nincs. Nagy lelkesedéssel edzenek, és jól szerepelnek a hazai bajnokságban, de nem csak itt; ha svéd, vagy francia meghívást kapnak, ott is nagyszerű eredményeket érnek el. Kiváló edzők készítik fel őket, például Hájer Sándor, Bánhidi József, Parti Gyula. Az ifjúsági csapatok szinte „termelik” a kiválóbbnál kiválóbb labdarúgókat. Sokan közülük kikerülnek Angliába, Németországba, Franciaországba, Belgiumba. (Más kérdés, hogy miért nem tudjuk az igazán jó játékosainkat itthon tartani.) Sajnos, a hazai játékosokra „rájuk ragad” a társadalomban is észlelhető pesszimizmus: nem úgy mennek fel a pályára, hogy „nyerni akarok”.

Mondják, nem nyerő típus a magyar, pedig elmondhatatlanul sok tehetség van ebben az országban – jobbára behúzódva a csigaházába –, nemcsak a sportban, hanem minden területen. Ki kellene aknázni ezt a szellemi, emberi tartalékot. Inspirálóan hat erre az újból széles társadalmi rétegeket érintő szegénység, ami nemcsak nyitott a sport irányába, de ez komoly kitörési lehetősége is. Ne felejtsük el, hogy Argentínában, Brazíliában a tengerparti szegénynegyedekben nőnek fel a legkiválóbb futballisták. Lényegesen nagyobb bennük a küzdőszellem, mint a jóléti társadalom tehetős fiataljaiban. Ha mást nem, látják, hogy a másik jobban él, s ők is jobban akarnak élni. Erős bennük a „több lenni, magasabbra kerülni” érzése. Az más kérdés, hogy eljutva az anyagi jólét szintjére, már megint nem lesz olyan fontos a minden vonatkozásban minőségi élet akarása. Mindenesetre a szegénység önmagában is nagy motiváló erő a küzdésre, kiugrásra, ami Magyarországon, bizony, biztosítva lesz még egy darabig.

Nagy a felelősségünk abban, hogy a gyerekeink szeressenek sportolni, szeressenek szabályosan játszani a játék, a küzdés örömeért. Az ideális az, ha első helyen mégsem a sport, hanem a tanulás áll, mert így tudják a megszerzett szellemi intelligenciát is érvényesíteni a játékokban. A sportból lehet táplálkozni, ahogyan a tudásból is: a kettő csak erősíti egymást.

- Ha az a hangulat, odaadás megmaradna a felnőtt csapatokban is, ami az utánpótlás csapatokra jellemző, semmi baj sem lenne. A nem túl inspiráló társadalmi közeg mellett mi az, ami menet közben „elromlik”?

- Csupán az változik, hogy a felnőtt csapatokhoz idegenből hoznak edzőket és nagy számban játékosokat is. Jó részüket egyenesen külföldről, akikkel ez az „egy fészekalj érzés”, a saját városomért, országomért küzdés abban az eredeti, hamisítatlan mivoltában már nem lesz reprodukálható. Ezzel nem a dolog szakmaiságát akarom megkérdőjelezni, csupán a motiváltság okaira, miértjeire kerestem a választ. Ugyanez más nézőpontból: a környező országok gyenge-közepes képességű játékosai számára Magyarország még mindig kedvező anyagi feltételeket kínál a boldoguláshoz, s az alkalmazásukkal voltaképpen kiszorítják a hazai pályákról az itt rendelkezésre álló igazán tehetséges fiatalokat, amit én nem helyeslek.

Kedvező előjel Kecskeméten, hogy most három-négy ifjúsági játékos (akik serdülőként is itt futballoztak) benne van már a felnőtt keretben. Bízom benne, hogy a csapatba is bekerülnek.

Melyik – városrésziünkhöz is kötődő – utánpótláscsapat a jobb? Kertész Zoltáné vagy Sz. Tóth Antalé?

A kecskeméti labdarúgás ifjúsági edzői kivétel nélkül jól képzett szakemberek. Tudomásom szerint négy utánpótlás csapat van most Kecskeméten, s ebből a négyből kellene kiválogatni a legjobbkat, ahogyan például régen is volt megyei ifjúsági válogatott. 1954-55-ben így lett például országos bajnok a megyei ifjúsági válogatottunk, melyben szerepelt a kecskeméti Dr. Dezsőfi Ferenc és Hajdú Dezső is. Hiányolom ezeket a válogatókat, mert annak idején a két Fenyvesi és Dunai is így került szem elé, mindkettő Bács-Kiskunból.

- Mi a véleménye a most lezajlott világbajnokságról?

- Színvonalas világbajnokságot láttunk, egy-két bírói tévedéssel. Akikben csalódtunk, azoknak lesz idejük a következő világbajnoksáig korrigálni a hibáikat.

Kada Erika